

Forfatter: Skjoldborg, Johan

Titel: Kvinden

Citation: Skjoldborg, Johan: "Kvinden", i Skjoldborg, Johan: *Dynæs Digte*, Gyldendalske Boghandel, Nordisk Forlag, 1915, s. 47. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-skjold_03-shoot-workid56694.pdf (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Dynæs Digte

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

KVINDEN

(KVINDE-DELEGERETMØDE I RANDERS)

Jeg husker end, skønt det er længe siden,
en Mørkningsstund, jeg sad paa Moders Knæ;
vor Hytte gav sig under Suk og Vriden;
det rusked i det gamle Piletræ;
saa vildt og farligt Fjordens Brænding brølte,
for Døren skreg uhyggeligt en Ravn;
men Verden kunde briste, thi jeg følte
mig tryk og rolig i min Moders Favn.

Og grant jeg mindes Ellen, Engens Datter,
til hvem jeg plukked gule Blomster smaa,
og hendes lyse, klingre Barnelatter,
som jeg endnu saa ofte tænker paa;
af grønne Siv hun fletted mig en Krone
og om min Tinding svalt den glide lod;
jeg syntes stolt, det var en Kongekrone,
og at min Dronning ved min Side stod.
48

Jeg mindes ogsaa sødt en herlig Sommer,
der drog med lyse Nætter over Strand;
saa ung og dejlig duftende der kommer
vel aldrig mer en Sommer til vort Land;
da gik der to langs Strandens vaade Stene,
mens Bølgen lulled sig saa blidt i Blund;
ak, intet er som dette ungdomsrene,
det allerførste Kys af Pigemund.

Jeg fandt en Ven, ja Livet til mig smiler,
en Ven, der trofast ved min Side staar;
i hendes Haand min Haand saa roligt hviler,
og hendes Tale til mit Hjerte naar;
gi'r Tiden Rynker, Striden nok saa drøje
og dybe Hug, og Rifter Rævens Klør,
jeg ser i hendes store, klare Øje
og bliver ung og rank igen som før.

Se derfor synger jeg til Kvindens Ære,
ja, hende vil jeg elske til min Død.
Vor bedste Kammerat, det skal hun være;
hun nænsomt hele skal, hvad vi forbrød.
Derfor en Gang, naar hun er fri, jeg tænker,
med mange Ting det bliver bedre fat;
den Dag, da løst er alle hendes Lænker,
jeg svinger glad og højt min Kunstnerhat.